

RASSA RASSEJE!

Pierre MIREMONT

Aurillac
1978

RASSA RASSEJE!

Eritiers d'un grand nom escrich d'or e de sang,
Reires filhs dèus ansiens qu'an fach la rassa ardenta
E que son mórts vensits, mès mórts en nus fizant
La gloria engavelada al solelh Ocitan,
Conservem del Passat lais grandais fundamentas.

Servem tot só que fay l'eime d'un póple drut:
Lais nautais deïtats que fan nóstra verquièra
E qu'avem pas lo drech de tene al rescondut,
Que son nóstre rampel e fan nóstra vertut:
L'autar e lo fogal, nóstra lenga e la terra.

Son la luz enclarint la dralha e lo camin;
Son la peira d'anglada ont es plombat lo temple;
La font de reiscól ont, dins lo clar matin,
Tornarèm espelir per un nóble endestin;
Son tot al cop la ley, e l'ajuda, e l'eizemple.

Gardem atestardits lo creire dèus aujòls,
La remirabla fe que butet lais Crozadas
E quilhet tant de croz amont, dins un plen vol,
Suus cloquiers enlertats coma un enván del sól
E pel siaud dèus camins gandint lais eiminades;

La crana fe d'antán, de Totsant, de Nadal,
Que nus ten de jinolh davans lo sent misteri;
La fe que nus fay rire al blandat del socal,
Ela que sina al bon coma un sire pascal;
Lo Credó mormolat sul crós del sementeri;

Lo creire, pregadis acinant lo pairin,
La fe de la mamán, e la de la mairina,
Lo ferveros envan que butava en camin
Ves Sant Jaume d'Espanha, en lay, lo pelegrin;
La fe dèus vielhs mostiers, e que tant se devina:

Aus endrets numeros que pèrton de noms sants,
Tras lus esmais pios de lais vielhas sornetas,
Dins lo crozilh de blat e lus fècs de Sent Jan;
Fe del rampan blazit e de la croz del pan
E dèus mots trabucants de pregarias secretas;

La fe que fay passar l'Autisme dins lus blats
E que mena pèus camps lo Diu del santuari:

Fe del jorn del Còrpus emd sus linsóls ondrats,
Ruda fe del paizan que prega front clinat
E dôna a benezir lo monde e lo bestiari;

Fe tenguent de juntar lais mans a l'albaluz,
Prega de l'anjelus trelinant dins la comba,
E la del campanal que jita dins la luz
Lus trelhonhats de gau, lais laissas de sangluts:
La fe blanca del brès e la cruz de la tomba.

Aparem lo fogal del dezondre del temps,
Tampem amorozits sas fendas e sas dralhas,
Salvem-lo de la roina e, pietadozament,
Mantenem-lo cluchat; que son capiól rizent
Rozeje dil solelh qu'aliza sas muralhas.

Qu'al canton pairenal flambe lo fèc rossel
Dins l'ostal pervezit de beure e de minjalha.
E que mónte tojorn a l'espandi del cel,
Revolunant tot blu per l'ensaus de l'aubralha,
Coma d'un ensensier, lo fum de son fornèl.

La soca fague empèut a la grassia de Dius:
Siague claufit l'ostal de drólles mais de dróllas
Fiers, escarabilhats; sisclesson clars e vius
Lus rires tindarels ondejants coma rius;
E qu'al balans, jamais caumesson las bressólas!

Aparem la maion! Tot un mormoladis
De remembres gaujos bruzis de cada peira:
Auvem l'i flaütar l'essirment cramadis
E lo boi-boi de l'òula ont la mica bulis...
Escotem lo planhun que trauca de l'aguieira.

Relicas del passat ó fortunas d'antán,
Devóts e pietados, a! gardem lus vielhs membres:
L'armari que son ventre es plen de linge blanc,
La mat que levará la pasta jol leván,
O móbles dèus aujóls tot cofits de remembres!

Daissem lo vielh fuzilh al rastel pindolhat,
Que la posca del temps li fay una liureia:
Lo fuzilh qu'en la man d'un aujól encrestat,
Après la cassa al lop, paret la libertat:
Gardem lo vielh fuzilh ensaus la chamineia!

Onorem lo grand lèt dins bel noguier fustat,
Qu'un jorn l'i son nascuts lais maires e lus paires,
Lo lèt que i an durmit, e qu'avem eretat,
Aquel que l'i son mórts: lo lèt que, dets juntats,
L'i morirèm taben per montar dins l'esclaire.

Demorem mais que mais fidels al terrador,
E sempre atetonits a la terra sacrada,
A la gleba que fay se dona cada jorn,
La sóla apasturant la feda e lo pastor,
Que balha lo froment, la vinha e la denada.

Contunhem de fonsar la relha, en plen enván,

Dins son ventre alandat. A la rega que tira
Drech, jitem a jaufats lo blat grunat e san.
E la terra farà grelhar d'un lent afán,
La mar d'espigas d'ór que la dalha devira.

Terra d'un poble drut que nus but al masclun,
D'ela tenem lo sang que nus bulh dins lais venas;
Es ela que, dius èlhs, nus claufis tant de lum.
Terra d'Oc, Terra Maire, ò Terra de valun,
Có 's sempre per t'aimar que nóstre cur balzena!

Mès escotem montar dins lo jorn camlevat,
La voz que s'espremis aus cants de l'auzelilha,
Al mormol dèus pibols balansant deus rebats,
A l'oüc del boier, son jornal acabat,
Butant lus biós jonjuts e lo chaval qu'endilba.

Fraires auvem-la tindar, la voz de nóstre sól,
La voz que ressontis de la plana a l'autura,
Ela que nina al cop lus envans e lus dóls:
Có's la voz d'un cóp era e dèus londáns aujóls,
Que ressona e bruzis dins nóstra parladura.

A! gardem-lo, jelos, nóstre parlar tant vielh,
Lo jiton corbanhat de la soca latina,
Trentinant coma d'ór e dos coma lo mel,
Bronzinant del resson de tot só nóble e bel,
Pintaire coma un vin en rebul dins la tina.

La lenga que parlem enguera après mila ans,
Es claufida a non say dèus ressons enchusclaires
De gloria apilotada e de fórsa, e de tant
D'amor e de beltat, qu'un relicari sant
Auriá pas tant belessa e nimais tant d'esclaire.

Có's lo verbe pinhat dèus bels avis cortés,
La lenga que cantet lor sabrondanta glória,
Lo parlar que tindet cora, d'un contra tres,
Nazardavon la mórt d'un auturos mespres
En credant lus rampels que fan femir l'Istória.

Có's la lenga sonant al cant dèus Trobadors,
Lengaje enfachulhat, sórga de cortezia,
Que faguet a la dóna un reinaje d'amor;

Parladis qu'ensinhet aus poples a son entor
De la dossor d'aimar, lo mel e l'ambrozia.

Có's lo dich de punhor dèus barons auturiers,
Parlar dèus grands senhors e de lais senhoressas,
Lenga dèus reis valents de nóstres davansiers,
Letras dèus pergamins que, coma d'estensiers,
A la fassi del temps, dizon nóstra noblessa.

Lenga del Gay Saber, lenga de libertat,
Bóta, t'apararem latin de nóstra Terra!
O canda Lenga d'Oc del verbe escrinselat,
Arcada que nus junta a só que sem estat,
Dins ta bela esplendor, te mantendrèm enguera!

Contunharèm tojorn de dire de jinolh,
Lo ser a raz del lèt, lo pregar novelari;
Glenarém la saviessa al mitan del rastolh
De proverbis, que n'es, nóstre parlar, comol:
Vay te ne parsirem, ma lenga, del suzari!

Lus nus farém contar, l'ivern raz del canton,
Lo raconte d'antan, e la vielha sorneta,
Cantarém sempre mais lus refranhs, lais cansons,
Que digan compozet e nus sembla que son
Espelidas del vent e d'un cant de lauveta.

Sempre brezilharém, dins lo biais d'ansien temps,
La lenga, que sus mots, al ritme de rizeia,
Marcon lo branle viu, cocarel e bruzent
Que fay tant plan dansar joventas e jovents
Virant, esclouejants, sautieras e boreias.

O lenga del País, tostemps te mantendré;
Parladis calinos de la maman que nina,
Lengaje amorozit, ó lenga que parlem
A la terra, al Bon Diu, garda-nus só que sem,
Fiers d'un sang que nus bul coma rezin en tina!

Fassiant l'avenidor, aus filhs de nostre sang,
Passarém lo blandon que d'autres nus fizeron;
E lus filhs parlarán dins lo verbe ocitan
E serán, eus taben, un fial d'aquel ligam
Que malha l'avenir aus temps vielhs que fusqueron.

E nóstre parladis que quilhem en drapel,
En longs flambejadis, sus nóstra Terra sansa,
Un jorn, nus sonará lo frezinant rampel
Que farà s'acampar, dins un eván novel,
Nóstre póple alestit al bel prefach qu'avansa.

E lus jítions, pozant, al trezór de luzor
Que lo vielh marc enclaus dins sa rusca muzida,
Testards s'adralharán cap a l'avenidor
Butits dins l'enavans e la greva baudor
D'una rassa grelhant cap à sa respelida.

Eritiers d'un grand nom escrich d'ór e de sang,
Reires filhs dèus ansiens qu'an fach la rassa ardenta
E que son mórts vensits, mès mórts en nus fizant
La gloria engavelada al solelh Ocitan
Conservem del Passat lais grandes iondamentas.

Hmburg - Fischbeck 16-5-1942.

PERQUÉ?

Perqué, perqué? Lo monde n'a son fay
D'aqueus perqué trundint de say de lay!
I a dèus perqué dins la plondor de l'aire,

N'i a dins la mar, jous bóscs e de tot caire.
Perqué, mès de perqué la vita?

Se cal morir, endonc, perqué se nais?
Se cal dalhar, perqué l'erba de May?
Perqué la jóia e perqué lo maltraire?
Perqué l'estiu, perqué l'ivern rufaire?
Perqué, mès de perqué la vita?

Perqué lo solelh e sa resplendor,
Se la nèt pôd encrumir sa flambor,
S'a la chut, chut son negre l'encapela?
Perqué l'escur, se naisson tant d'estelas?
Perqué, mès de perqué la vita?

Perqué l'auzelilba e perqué la flor?
Perqué la prima e sais milas nolors,
Se lo cacut que daureja la prada
Se deu blazir jol gafar de la brada?
Perqué, mès de perqué la vita?

Perqué cantar, se cal sempre patir?
Perqué l'amor, se cal viure e mentir,
Se son calelh fay lum qu'a l'aziransa?
Perqué s'aimar, s'aimar n'es mas semblansa?
Perqué, mès de perqué la vita?

Perqué plantar, samenar mais bastir,
Perqué nizar, se cal tant lèu partir?
E se lo brès que l'aujóla balansa,
Es tant razis de l'ultima mermansa,
Perqué, mès de perqué la vita?

(6-7-1943)

POEZIA O MESSORGA

A! digatz-me se có's vertat,
Que per far de vers, cal mentir
A tuts, mais a si quitament?
Auris pas lo dret de sentir,
Cora tot l'esser te trelima
E qu'escrinseles de ta rima,
Tot lo fremin arderos de ton cór,
Dins la baudor de ton flame estrambórd?

Far bel sonet bien aliscat,
Seria belèu s'acarnezir
A pintrar mas de pensaments
Convenguts; à mas frenezir
Qu'emd de mots passats à la lima
E muts, sa~s luzor e sans sima?
Estre trobair, endonc, có's a desbórd,
Renegar viure, e viure qu'emd la mórt?

Cal donc s'atardivar, perdut
Dins de camins tróp trepejets

Que la vita passa pas mais;
De quites mots tróp bandejats,
Sus d'ers jannhats dire lais cauzas;
Sus la mema lira, se lauza
Só qu'es estat lauzat en escabóts?
I a de vertat, que vertat d'autres cóps?

Mès non, la vita al vol alut,
Tot só qu'un temps a fach clartat,
Lo daissa per un autre ray;
Arcant sempre vès mais vertat
Camina, camina sans pauza;
En lèc serva e jamais enclauza,
Sans se trachar d'aquel que ren non pód,
Landa tojorn, butint flót apres flót.

A tostemps de dets de róza
L'alba que punteja a pena?
E lo cel, a perdre glóza,
Lo cal dire sempre sind,
Sempre azurin, sempre linde?
Caldrá que tojorn se mande
La lauvenja del matin
Cora s'enderm la serena?

La mar sus sais priudas crózas,
Sempre es siauda, plana e lena?
Mais, traus sers color de lózas,
Dins un eterne retint
D'auzelun a li far brinde,
La nèt a ren mas cel cande,
Clautit d'anjes diamantins
Que, d'estelas, se fan glena?

La nèu es immaculada
Coma vele de novieta?
La selva a la solombrada
Para a cadun son assial
Que l'i creis ren mas la mossa
Tota dossa e tota mofla,
D'ont la ralve, coma cal,
Liza al lans d'una sorneta?

Dins la plana aluminada,
Lo boier, tostemps de beta,
Canta quilhant sa gulhada
Al solelh, fier coma un gal?
E sempre lo blat espossa
Dins lo vent las ersas coflas
De sa mar d'ór, sul termal
Qu'araza la dindoleta?

Cal donc tojorn, sus lais dents,
Un rizon de contrabanda,
Tot de falsiera e jalat?
Mais se flocar d'atenent,
Tre qu'a n'estre enrabanat,
De rais peus dets e peus èlhs?
De tira se far joièls
De flors al cur, en garlanda?

E, parièr, l'amor potent,
El tant ben, mas sus comanda,
Es fach per l'eternitat?
E fizel polidament,
Tot de lum, de claretat,
Siaud e linde e clarinel,
De l'anje, al pus fons del cel,
Sans dessessar fay miranda?

De l'amor tot es requist
E duron lus sacraments!
Endonc, s'es pas jamais vist
Fe mentida e traizon?
Cap de bric n'an amargansa,
Ni falsiera o malanansa,
La brassada e lo poton?

Jamais d'auraje emprevist
A flacassar bravament
Lo ben, a suzor conquist?
Lo blad daurat per meisson
Que lo vent d'estiu balansa,
La grela, un jorn d'aziransa,
Jamais n'a isch segazon?

I a pas de solelhs baissants,
Escurs, trebles e plombats?
Pas de matins puntejant
Dins la fred e dins lo glas?
De bóscs estirant lurs brancas
Negras, jos la brada blanca,
Jingolant lor triste clas?

E la nèu en burrel blanc,
La nèu, pèus camins trepats
De lais rodals serpejant,
La nèu, a pas de conglás,
Ni de rolhozas restancas,
Ni d'endrets que gaire manca
De sansolha e de fangás?

La nét engana jamels;
Conés pas escur e fosc?
La mar fay pas bric esfray?
Jamais rauna son crid rauc?
Ni s'ufla, ni s'enferona?
Jamais sais ispras onglonas
An engolit cap de nau?

Lo cel de lum sans relay,
Sempre esparat, sempre blos,
Res i encrumis pas sus rais?
Cap d'auraje, en amont naut,
Monta, creis ni s'amolona?
Ilhauza bric, jamais trona
Nimais grela pron ni pauc?

En lèc pena, ni malsórt
Desprofita lo trabalh?

I a pas malaudiá, ni mort?
Jamais lagremas, ni dól?
I a pas tapauc de sofrensa?
Nimais, per bona chabensa,
Cap de brès velat de dól?

Se lo poeta vertadier
Li cal cantar de mema móda
E butar mais la mema róda;
Se per rimar vèrs e cansons,
Cal cantar contra sa consiensa,
E rire contra sa bezonh;
Se cal tot dire al sens contrari
De só qu'óm sint, de só qu'óm pensa,
De só qu'óm sab, de só qu'óm vey,
De só qu'óm vól, de só qu'óm crey;
La vertat me farà suzari:
Sey pas poeta vertadier!

Munster I.W.

(13-9-1944).

ONT A PASSAT LA POEZIA?

Ont a passat la poezia
De nóstre ranvers Ocitan?
Sus la Terra de cortezia,
Al País de l'amor galant
Ont a passat la poesìa?

Venguda de la Gressa antica,
Tindant en perlas de solelh,
La poezia era muzica
De vent, de sigala e de grelh
Venguda de la Gressa antica.

Sus la mandora se cantava
Per portar conòrt e solàs
Al paure monde que tramava,
Taplan qu'al prinse a castelàs,
Sus la mandora se cantava.

Dizià tot só brave sus Terra:
La luz, la beltat e l'amor;
Tot só qu'amaissa la mizera.
Cortés, lo galant Trobador
Dizià tot sò brave sus Terra.

Avià de ritmes enfachulhaires,
De cranes mots escrinselets,
Tant luzents que fazian esclaire,
Dins de coplets bien canselats
Claufits de ritmes en fachulhaires.

Aorà, per estre un bon poeta,

Art ni mestier fan pas bezonh;
Ni, quitament de saure escriure:
Emd un estron e de papier,
Vuey fay pron per estre poeta!

Emd de mots que vólon res dire,
A la cordinada assemblats,
Mas de pas acabar la rega,
Faretz un cap d'óbra al sigur
Emd de mots que vólon res dire!

Ne fan aital de cartonadas
Qu'an pas mais rimas que razon;
E mas que tengon sus la fulha
Vos fan de vers de quinze pams:
Ne fan aital de cartonadas!

Que de papier gastat, pecaire!
Per tant de vers bels o mingros!
N'i a de grós tant qu'un trauc de gulha,
Cadun, mais que l'autre, garrel.
Que de papier gastat, pecaire!

Mais serios que non pas lo Papa,
Se dizon « poetas engagats ».
Engajats? Dins la caraunhada!
Tiron l'alén del cagador,
Mais serios que non pas lo Papa!

Per tinta fan mas emd la brena
E lus mots pudon a bordel.
Se fan lira d'un tafanari
E muzica d'un vent de tiol:
Per tinta fan mas emd la brena!

Al País de la cortezia,
Al País de l'amor galant,
Se fan diuna de la putessa
Emd un lengaje de pellant,
Al País de la cortezia!

Dins una lenga empataulhada
Que digun l'i compren pas res,
(Quitament eus, lus paures bogres!)
Nus vólon ensinhar parlar
Dins una lenga empataulhada.

Eus, tant fiers de se bramar libres,
Per cantar, per far, per parlar,
Sabon pas que segre la móda
Que manlevon aus Fransimands:
Eus, tant fiers de se bramar libres!
E s'auzon de dire Ocitans!

(Cuers, 9-2-1972)

MON VERS ES UN TESCUN DE FE

D'uns vezon lor destinada
Al cel tot d'astres enluzit;
Vezi mon destin escrich
Aus vers qu'an escrichs lus autres:
Me sabi petit
A razis tant d'acelas belas,
Pus menel qu'un reibelet.

Darrier de la cordinada,
Tot pauret, tot escantit,
Me sabi mal pervezit!
Mais que zo son pas lus autres;
Mès, taben faidit,
Tirant drech cap a l'estela,
Mon cant m'ónta d'un alet.

Ma rima es un selh qu'empara,
Una dóna en umiltat
Aus elhs tot aluminats
Del grumilh que l'empolida;
Sembla, sul teulat,
D'una palomba garrela,
Lo corre tot de travers.

Al pauc valun que m'ensarra
E tras mon escuritat,
Sabi, ió qu'ay la vertat,
Se ma rima es pas polida.
Mon cant mal rufat,
De la fe que me rampela,
A tot enluzit mon vers.

Paura fe que sès sonsida,
Lus bras clavelats,
Dins ta jesta pregarela
A la claretat!

(Münster i.w.)

MONDE ESTRECH

Es tant estrech lo monde e tant sarrat!
Es tant estrech e lo creziay tant bel!
Coma un auzel dins sa gabia barrat,
Aus barrancons truqui del cap, de l'ala.
A cada cóp que dins la luz porpala
Vóli m'enlertar d'un afán novel.
Vès la drudiera e la flambor del cel,
Lo monde estrech, paure nanet jimant,
Tot demezit, me cópa mon enván.

A! qu'es estrech lo monde e qu'es pinhat!
Qu'un fosc, qu'un fum, que d'ómes a grumel!
Sey de tuts pans trigossat e bonhat;
Brunqui pertot del jinolh, de l'espanla,
Diriatz de chens a gratussar lor gala!

Ió, trevirat, al mitán del tropel;
Emd ren de bel per me paubar lus èlhs,
Vau ensordit, treblat e trantolant:
Lo servel cróy e l'ama tota sang.

Plangs e sospirs
Non van canjant
Res a l'atar, per mon solás;
Ay mas d'enganas a cada pas.
N'an quilhats de pals e de pals!
E n'an fach de gabias a bel talh!
A l'arevers só qu'aimi se revira,
Tot só que prezi, ren non val;
Só qu'es per ió bel, sent e pur,
Lo monde s'en fay ira.

Coma un essir
Que vay roncant,
En brefonier, sóna la clas
E de ma jóia e de ma paz.
Lor ley me fay pecat mortal
De tot só linde d'aissi-val.
Tot só de bon, que mon eime remira,
Es mas ispror, verin e mal.
Defensa a tot! De mon bonur
Tot vay, e fuj, e vira!

Detendut rire mais cantar
E far son aize e son voler;
E defendut de pas saber
Retener lo rauque sanglut
Que vos estrenh al rescondut.
Detendut de s'adonizar,
Tot nut, al lum que ven fernir
A raz de l'aiga, a jorn falit;

Defensa mais de se pintar
De tot son van, tot son poder
E d'engolir de bel Plazer
Lo vin dèus mascles fórts e druds:
La gauj d'una femna aus sens nuts!
Defensa de s'endiunizar,
Mais quitament de s'ateunir,
Raz d'una aimanta al córs polit!

Ay pas poscut jamais far passar ma bezonh
De lum e de beutat. Al lans de lais sazons,
Cand florissiy mon cór a la neu dèus boissons,
A tropel l'i venian rondinar de tessons;
E l'escórna montava a ió mais que de pron.
Cora, parier qu'un Diu, luzent coma un brandon,
Me sey vorgat pintar de jóia e de cansons,
Lor pudir m'es vengut a l'eime en espoizon.

Ay! contra mon pantay viravon lais furors!
Parier per mus envans, per mus esmais d'amor,
Parier per mus cridals al clar de la flambor,
E per cada pensier ondrat de tant de flors!
Cada esbrand de mon ama ebrida de nolor,
Cadun de mus bonurs eron qu'una brenor

Que l'i veziay virar, — vengudas de cal gorg? —
Lais moscas de l'azir afrigas de negror!

Ió que sey mins qu'un punt demèj l'Eternitat,
Me sey trobat trop bel per un monde aclatat!
A ma fèra talant d'aize e d'imensitat,
E per m'ensimelar al naut de la clartat,
La mórt me ven parar la plonda siaudetat
Que mon cur, per sa set de lum, de lindetat,
Dins l'imensa vastor de l'azur estelat,
Fará tot son sadol d'amor, de libertat.

(1-7-1943.)

AY OUBLIDAT

Ay óublidat la malvestat,
E que lus ómes caparuts
S'entrescotelon a non pus;
Que lus póples fóls, atissats
Coma catfers, dins la brenor,
Trucats, mesclats, dins lor folor
Be minjon lus ventres, orlants
D'órre brutije e d'órra fam.
Ay óublidat lo mal que ponh
Tant plan lo marrit que lo bon;
E pauc m'enchaut, ara, que son
Devanguts tuts aquels brezuns?
Cu sobrará? se n'en sobra un!

PATIR

Valent e joial, al solelh,
Paravi ma vita corozá;
Cantavi, content coma un grelh,
L'estela, la flor e la toza.

Viure, me creziay, có's lo van
E có's l'estrambórd e la joia;
Viure có's gardar sus vint ans
E có's la gauj e có's la vóia.

Al foit del malur ay jemit
Dins la greva póur del malastre;
E mus paures èlhs encrumits,
A la barranda de mon clastre,

Sercavon de vana un rebat
Que me portaria la semblansa
Al fons de mon cór enclavat,
Negat al priud de l'amargansa.

Tot siaud lo sofrir m'a parlat:
M'a dich que patir era viure;

Mon cel, tornar, s'es estelat,
E me sey, mais trobat, deliure.

Aoré sabi que ren non pód
Durar, clarejar, se non planta
Sa fundamenta dins lo róc
De la dolensa subresanta.

Dins lo patiment e lo dól
Naiisson las óbras subrebelas
Que s'enaaron dins un envól
En beluguejantas estelas.

La bona sofrensa endrudis,
Ela sola abiaissa la vida
E la conórta e confortis:
Qu'a l'ardidessa nus covida.

L'ama que jamais non patis,
Per la vita es pas bric madura;
Mès cand lo malan lo prestis,
Uros lo que jingola e pura!

(Hamburg - Fischbsck, 19-11- 1941)

LA SEMBLANSA

Es una diuna al fin rizon
Vestida de lum e de flor.
Cadun la biala en la flambor,
Digun l'a vista e sab son nom.
D'uns la sónon Esperansa,
D'autres li dizon, lo Saber,
O la Fortuna, o lo Poder;
E dins l'albaluz que dansa,

Cadun la crey que s'avansa:
Cadun la sosca a sa bezonh.
Mès de vana, dins la luzor
Que dardalheja al fèc del jorn,
L'óme serca sa frenizon,
Devina sa benanansa,
E la vól de tot son voler;
Mès ela que sab de valer
Mais que mai per la fizansa,
Se rescond dins la neblansa.

E la gallópon lus grizons
E lus jovents plens de punhor,
De tant li bialon sa cranor;
Mès ela, sempre d'escondon,
S'esvarta de l'abramansa
En se trufent, coma en plazer,
Dèus fóls qu'en se creire l'aver,
Buton lor ispra trevansa
A consegre una semblansa.

(24-4-1943.)

REMEMBRE

Del trefons de la remembransa,
Vuey me monta un fum de pantais;
E mon eime tras la semblansa
Al bressadis de son esmay,
Es tant pimpat qu'un mes de may.

Venguts del priud de ma joinessa,
Mus sovenirs, a bels tropels,
Me pórton, dins mon amaressa,
Rebats de lums, retints d'auzels;

Dins mon ama en mal de dolensi,
En gartas de bais e de flors,
L'i tórnon mais butir l'ardensi
De ma joventut en cremor,
Cand brindava al solelh d'amor.

Remembres, regrets e dezaire
Me raspalhon dezenluzit:
Regrets dèus temps passat de gaire,
E d'un florun tróp lèu blazit.

Ay! coma una mar amarganta,
Una enja de gost mescladis
Me ven a la boca e m'espanta;
Tot còp m'assóla o m'afolis,
Tant me borrela e m'abelis,

Un gost de potons, de dolensi,
De plorun, de gauj, de punhor,
De só que fay brut o silensi
Pel long camin de la tristor.

E tot acó m'arca dins l'eime,
E tot acó me sanna al cór.
Dumpey lo matin fresc e bleime
Fins al baissant abraza d'órs,
Aflati mus remembres mórts.

(15-2-1941)

NEVEJA SUL TEMPS PASSAT

Tras lo fosc de ma pensada,
Ma memória sendroloza
Neveja sul temps passat.

Coma l'auta debrondilha
Lo ramelun boludrat,
Ma sovenensa escampilha
Mus bonurs espilhandrats.

De reviron, las annadas
Nebladas dins un fum d'ór,
Totas se son entornadas
Al crós de mus raives mórts.

Tot s'emmescla e tot s'embruma,
Que lo temps, a pessats greus,
Cada rizon, lo m'encruma,
Cada trelin, lo me beu.

De la cara d'un cóp era
Cada jorn me pana un ray,
Dins la glena de polvera
De mon antán que s'en vay.

Tras lo fosc de ma pensada,
Ma memória sendroloza
Neveja sul temps passat.

(Münster, 9-1-1944)

A CROY DE MAN

Ay aimat la vida
Florida.
Coma un jóine cabrit,
Ay rebingat
Dins lo bonur;
Et pel jorn comborit,
Embelugat
D'ór e d'azur,
Ay culit de lums,
De flors
E d'amors.
Mès a l'ora del masclun,
Era plan vana la glena
D'una man plena
Que de flors.

Tot parier, dins l'ardidessa
E l'allegressa,
Ay luchat bel de punhor.
Ay tirat drech, cap a l'estela.
Me sey afanat per la cauza,
Fonsant mais priud, cavant sans pauza;

E mon cur, dins l'ora bela,
Era un autar de cansons.
Mès a l'ora del malán
N'aviay per ma rezenson,
Dins la man,
Que lo van
Resson
E lo semblans
D'una canson.

E l'endestin, mal pairastre,
Dins lo malastre
M'a cluncat.
Ay conescut lo dól que brama,
La mórt que derrega l'ama,
Lo plor que cura lus èlhs.
Ay sascut lo voide cufel
De l'eime croy e secat;
Ay patit de la rizeia
D'aqueus que comprenon pas;
La set, la fam, la mizera
M'an cachat a plen de bras;
Ay seguit la longa leia,
Ves l'issil en terra fera:
Cap de malán
Non m'es estat
Parsit.
Lo cur sonsit,
Mesclada a las sendres frejidas
De gaujs e d'amors escantidas,
Al cròz de la man
Sarrada e sannoza,

La libertat,
Dins l'ora bloza,
Me trobará que la promessa
D'una beluga de saviessa,
A cróy de man.

(Münster, 7-1-1944)

TALANT E FRED

La fred me gafant, me fay carn de pola,
Me pega lus dets, me rufa la pel;
Pel copet la nèu me regola;
Lo naz me fuma,
En bruma,
Coma un fornèl.

Tot entrestezit, dolent e soscaire,
Raivi de contunh al londan ostal,
Al canton joial e brandaire,
Que la topina
Trentina
A la cremal.

CALIMAS

Dins l'er calorenç tindon lassas, lassas,
Lais oras d'ennuej, lais oras tróp longas,
Totas pegozas de suzor,
Molinant dins lo calimás
Un revolun de greus pensiers.

Tras lo non chaler que lais estirassa
E lo jorn cramat que tant s'esperlonga,
Plombon lais oras de calor
Trigossant del suc al planás
Per s'agrumelar dins l'ansier.

Mès qu'es devengut lo bel temps, pecaire!
Que lais flors al prat eron tant d'estelas?
D'ont son lais oras de l'amor,
Qu'ilhauzavon tróp vistament,
Envertholhadas de cansons?

Ellá! son venguts lo dól e la flaira,
E tindon, ellà! lais oras cufelas,
Una laissa tota tristor.
Laissa d'un cur en pessament
Que machuca d'amars ressons.

Mon Diu! viresson lestars, lestars,
Las oras sornas d'amarun;
E tornar mais mon ama en festa,
Lèu, reviscòle dins lo lum!

(Hamburg-Fischbeck, 25-6-1941)

GLORIA

Ay conescut la guerra
E sa rufa talant
De pòur e de mizera.
Ay vist de rius tot sang;
Ay vist l'armada entiera,
Pèus camins alemands,
Trigossar sa flaquiera,
En lay, de vès lus camps
D'aquel païs londán.

Sus la sóla estranjiera,
Ay conescut la fam,
La fred, la fam enguera,
Lo languir deramant,
Dins la pezuda tiera
De longs mes, de longs ans;
E tant d'oras d'espera,
Tant d'esper tojorn van;
Cant de jorns sans envan!

M'enfetetz pus l'aurilha
D'assauts e de combats;
De l'onor que grazilha
A morir camlevat
Dins lo fèc que cranilha
E z'a tot afrabat:
« La Patria vos quilha
De sus dois bras tibats »,
(Dizon, ô morts tombats!)

Ton casque se rovilha,
O mon fraire estripat:
Ont es l'amor que vilha,
Lans d'un pòple levat,
Fassiant, a plena silha,
Tus lauziers de soldat?..
Ton filh vestit de pilhas,
Ta femna a la pietat:
A! que sès bien pagat!

Escosent arevers
De la glória! I a gaire
Pèus termes, pèus travers,
Ay vist d'ómes, mus fraires,
Poirits, negres e verts,
Qu'enfalenavon l'aire;
N'ay vists, ventre drubert,
Se torsint coma serp,
En apelar la maire.

Ay vist de pèus ranvers
Dins un sagan tronaire,
Escampilhar (1) a travers,
Lus ostals de lauraire...
Al mej d'aquel infer,
Se fujiá de tot caire!
Jos la raissa de fer,
Un pòple, a l'arevers,
Trencava son terriere!

Ay vist:
L'oror dèus tanks d'assier
S'engulhant mais de trenta
Dins lo monde en ansier,
Se fant rota crussenta
Sul ventre dèus boiers!
Ay vist, blanc d'espaventa,
Lus ferojes trolhers
Espotir pel gaufier
Tres drolletonas jentas;

Ay vist:
Soldats e cavaliers,
A la fola cresquenta,
Mesclats dins lo danjier,
E lais dróllas consentas,
A l'órle dèus pesquiers,
Que se dónon rizentas
A d'órres estafiers;
O, dejà poiridier,
Femnas mórtas, pudentas.

Son cranes, lus lauziers!..
A! la guerra es plazenta
E polits lus guerriers!
Que la glória esplendenta
Agrade aus imajiers:
Lus peds sus mus landiers,
M'en curi la mementa!

(11-3-1943)

RICHE

Raz son valat tot'n rozicant sa crosta
Tot barbablanc, lo gus rimat soscava
En veire landar las ótós.

« A! que sey riche d'estre paure,
E que son paures d'estar riches!
Sabon pas lo gost d'un crostet
A jaunhar dossament
Pertant que dure mais!

Cora se son onjuts d'amoras?
An pas tastat la pruna del boisson
Que l'ivern a tota rimada.
A! que sey richa, ió;
E riche benabel!
Ió, lo Bon Diu me dóna
Las sireias dèus bósc,
Las sólvas, las alizas,
Lus reponjons, las barraganas,
Las castanhas, lus godarels
E las nozilhas dèus randalhs.

A! lo banquet d'una fretissa
Emd lo bon gót de vin que me para un boier!
Se son jamais payoutats de morre
Per beure al quite èlh de la font.
Tot lor arriba sans que sercon;
Minjon, que sabon pas perqué:
Que tojorn l'estomac lor flaca;
Al galet, l'i porrián pas beure:
Mès bevon sans bezonh
E lo ieje lur dól!

Tant viste, que van, dins lurs tómbilas
Aprofiton pas lus bens del Bon Diu!
Sabon pas lejir las estelas,
Conesson pas l'ora al solelh,
Pódon pas devinar lo temps,
Digun lur dis lo misteri de l'auga,
Nimais l'esplendor de mejorn,
Nimais lo siaud dèus sers d'estiu.

Cora la fred rima las pótes
E que lo jal rufa lus dets,
An jamais remirat lo jivre
Rantialar de blanc lo negre brancun:
Que diriatz lo bósc un palay
De cristal e de ralve!
An quitament pas vist la brada
Far, d'arjent, l'erta dèus valats.
Coma sey riche ió! Ió qu'ay l'abonde
De tota la fortuna

De la terra e de las sazons!
Per se passar l'enveja;
Dins de vazis coma manaujas,
Claufisson lurs salons
De flors caras, que jamais pus!

Mès sabon pas veire, a la prima,
Vertilhar la poncha del blat,
Ni s'esperar, una cora una,
Las milantas flors del printemps.
Vezon pas desplegar las felhas
Ni tapauc, creisser lus aglands,
Ni se pelocar las castanhas;
Nimais sabon pas comtar l'ór
E lus diamants de las babòtas.
A! que son paures! Que son paures!

Mès ió, sey riche que non say:
Per fortuna ay la canitórta,
La pimpanela del valat
E tot l'ór rosset de tardiera.

Lor muzica de tabastel
Que ne venon lèu tot vietaze,
Dèus cardils val pas lo piutar
Lo ser, cora fan la pregaria
Dins la bronda dèus vielhs garrics.

An pas auvit lo vertelh de la terra,
Lo marmuz de tot só que viu:
La romansa del rossinhól,
Lo barbecadis de la sorsa,

La cantinela del rajier,
Lo ressegar de la sigala;
Comprenon res al cant del grelh,
Jamais lo vent lor a cantat!

A! que sey riche ió, cora virat d'esquina,
Auvi polsar la nèt
En comtar las estelas!

(Cuers, 18-2-1972)

REINA, ESFULHATZ LA MARGARITA!

Un cóp de mais ellà! ó Felibres, mus fraires,
Mesclaráy pas ma voz a l'ardenci del cant
Que fazetz retombir pèus ròcs de vóstre caire,
Dins lo trentinament del fier parlar d'antán.

Se pòdi pas d'ongan, vos donar l'abrassada,
Mon ama, toparier, vos segrá de contunh;
Emd vos, vendrá culir lais flors engaveladas
D'armonia e d'amor, de gauj, de paz, de lum!

O Reina, esfulhatz quela margarita
Qu'en deviatz flocar mon vers trantolant;
Sul darier floron, l'i verétz escrita
La senta passiu d'un cór ocitan!

(La Celle Saint-Cloud, 8-9-1930)

PREGARIAS NEVAS

Aviay apres de pregarias
Suls jinolhs de la mamán.
Que ió las aimavi dire.
Lus mots n'eron tant de flors:
Semblavon de rais de lum
Qu'avian gost de mel d'abilha,
De mel d'abilha e de lach.

Tot vielh, enguera lo sabi
Lo pregar de la mamán.
Mès perqué del monde savi
Fan de mots que sabi pas?
Dizon qu'es vengut pecat
Pregar coma antán pregavi:
— Que lo Bon Diu zo vól pus!

Mès ió, sabi pas qu'aquelas:
Mas pregariótes d'antán
Que la maman m'ensinheva
Tot 'n me bressar suls jinolhs.
N'ay pas d'autras dins lo cur,
N'ay cap pus mais sus la boca:
E lo Bon Diu m'auvis pus!

Parièr coma la mairina,
Faziay lo sinne de croz
D'un espanla a l'autra espanla,
Pey diziay: — Ainsi soit-il.
Aorá te fan dire: — Amen!
E tant camjon d'Antifónis
Que t'en sabi pas cap pus!

Perqué las m'avetz tiradas
Las paraulas de sintor?
Per me conhar dins la cruca
De pregarias de travers
Qu'arribi pas d'atrapar;
E que, se las vóli dire,
Lo Bon Diu me compren pas!

(Cuers, 26-7-1971)

SEM A PERIR

Mestre secors! Sem a perir!

Nóstra barca a petat l'empenta,
Lo vent bassaca de tuts pans,
La vela pindôlha esquissada
E fazem aiga d'en pertot.

Mestre, secors! Sem a perir!
Es afolit lo capitani
E l'equipaje es dessanat.
La mar que rauna e que s'eirissa
Nus buta tot drech als esteus.

Mestre, secors! Sem a perir!
Satan a pres lo governaje
E nus anem aprigondir.
Es temps, Senhor, que te revilhaes,
Senhor, nus fay besonh de tu!

Mestre, secors! Sem a perir!
Aissi tot, lo monde comanda
E cadun fay mas só que vól.
Lus mercadiers son dins lo temple:
De qu'as fach, Senhor, de ton foit?

Mestre, secors! Sem a perir!
Nus an panadas las pregarias
Qu'aviam aprehas mainajans;
Tot es que brut e bavardije
E ton autar l'an escondut.

Mestre, secors! Sem a perir!
Es pus bric sacrat ton calissi:
Mais lèu, l'apelarán un gôt!
Nus an mascarada la messa
E tot es vengut Carnaval.

Mestre, secors! Sem a perir!
N'avem pron d'aquelas grimassas!
Cal pus te plegar lo jinolh;
Tus sents, lus an foitat defóra;
Ton tabernacle, l'an vendat!

Mestre, secors! Sem a perir!
Tus sirvents quiton la sotana,
Lus covents, lèu, serán bordel;
E la fe sansiera dèus paires
Ne farán pus qu'un cabessal.

Mestre, secors! Sem a perir!
Dondant la brefonier que bufa,
Senhor! es temps de te levar;
As mas de dire una paraula:
Lèu, lèu! Senhor! Sem a perir!

(Cuers, 4-10-1971)

PATRIOTAS

Una Patria, có se creda
Dins lo respet, la Fe, l'Amor,
La dinnetat e mais l'onor;
E s'apara a rajóls de sang;

Mès non pas a far, de bramadas
Que pórton pas pòu a digun,
E que l'i fan tant coma fum
Per abraçar lus Franchimands!

Se cal anar coma un pelhaire,
Se cal estre mal penjenat,
Bartut, peulhos, espilhandrat
Pertant de se dire Ocitan;

Se cal escupir dil calici (sic)
Tregar l'ostia al femorier (sic)
E pissar dins lo benitier (sic);
Renegaráy d'estre Ocitan!

Se nus cal bien aulhar de brena,
Se far trompeta d'un estron;
Ió me senti pus far bezonh
E me vau tirar de davans!

Se l'amor có's mas la chenalba
Emd de las trejes al tetarel
E de putasses de bordel,
E ben, sem pas del meme plant:

Sey pas d'aquela enja ocitana;
Que, per ió, l'amor có's l'AMOR
Tot de beltat e de luzor
Que lus aujóls quilheron tant.

Taben, quand ben la me sucession,
Vóstra amistat me fay jenjiv;
Que nus avetz apostemit
Nóstre drapèu d'ór e de sang!

Parlatz de Maó, de Lenina
E de que ió te sabi mais?
La Libertat, sabem lo biais
Que pren dins lus Païs estranhs!

Endonc vezetz, s'aital ne vira,
E ben, non, faray pas emd vos.
Sey pas ni bartut ni peulhos;
Sey un patrióta Ocitan.

Per ió, que voletz, la Patria
Ay pas de la sercar bien lonh;
Es una terra de renom:
Lo Perigórd de mus vint ans.

(Cuers, 9-2-1972)

RAMPEL

En Terra Ocitana
Son de sitroniers.
Ensemble mesclats,
Rabisson, de flors
Totas neu
Qu'embalzemon;
De limons
Tant rossets
Que de l'ór.
En Terra Ocitana
Son de sitroniers.

Sey pas d'ont venguda
De l'estrang País,
La porcalha, aissi,
Ven se ventrolhar.
— As culit
Las flors blancas
As daissat
Tot curats
Lus limons
Porcalha venguda
De l'estrang País!

Mais lus C.R.S.
Taben son venguts!
E cora Paris
Nus a pron cachats

E trolhats,
Las granadas
Bon bezonh,
Fan limons
Sul pavat!
Que, lus C.R.S.
Ensay son venguts!

E, mals qu'un cóp era,
Lo tropel dèus logs
Cacha lo sitron.
Tojorn que mais mais,
Nuds, rostits
En silensi
Cant de temps
Póple d'Oc
Pararàs
Mais, coma un cóp era,
Ton esquina als lops

Un jorn las campanas
Bronzirán rampel
Al cap dèus cloquiers.
Per la Libertat!
Ocitans
Será l'ora,
A revers,
De manglar
Mais lo dalh!

Un jorn las campanas
Van bronzir « rampel »!

(Cuers, 1-9-1973)

FAY BON FAR...

Fay bon far de dire
Que tot es siaud
E que la mórt,
La quita mórt,
Nus pód pas bric
Res contra:
Perqué sem Dius
E qu'avèm nóstre
Tot só que viu!

Fay bon far l'avucle,
Cutar lus èlhs
Agachar res:
Ni lo desanh
Lo poiridier
Lo lède,
L'óme caupit;
Nimais la fanga
Que mónta e put.

Fay bon pas 'ntendre.
Bramar la fam!
De pas auvir
Petar lo foit,
Sus tant e tant
D'esquinas:
Sord aus bramals
De la mizera
E de la póu.

Fay millor far, correr
Lus rens pautats;
De tot patir
Tot endurar;
Se carregar
De ventre
En benezint
La quita bóta
Que t'espotis!

Fay millhor far, viure
En traïdor
E d'estre esclau,
Parant las mans,
Fier de portar
Cadenas;
Lepar lus tiols
E se far puta
Per un crostet!

Pas tant bon far, rire
Lus èlhs frunsits,
Crocant las dents,
Lus punhs sarrats;
D'estre d'en ped
E mascle,
Fuzilh pèus dets
Per far vinseira
La Libertat!

(Cuers, 3-10-1973)

BIZANSA

Dizon, qu'un temps, a Bizansa
I a bientemps, bientemps d'acó,
De sabentas a barbassa
Discutavon, se per cas:
Lus anjes n'an o n'an pas?

Mès d'aquel temps que disputon
Sans jamais estre d'acórd,
Aus barris lus Turcs tabuston
E per longtemps, fay bel briu
Qu'an reglada la questiu.

Lus anjes son pus de móda,
D'emperis se son quilhats,
De sivilizassius son mórtas,
D'autras arcon al trelus;
De Bizansa, n'i a cap pus.

Tral tonodre de l'Istória.
Dins un monde en revolun,
Que demóra de Bizansa
Dins la memória del temps?

La tempesta rauna e ronca;
La galera, dins lo vent,
Uflant sa vela redonda,
Bassacada, dansa e vay
Vironant de say de lay.

I a digun a la manóbra.
La nau a trucat l'estèu
De pel trauc, la mar engólsa
La vela es mas cabessal
E lo may es pus qu'un pal.

En plassa d'estre a l'empenta
E de correr per pompar,
A la femna de carena,
Vóton, vóton, lus marins,
S'i cal pintrar lus tetins!

A! paure fól d'equipaje!
Es crana aorá vóstra nau,
Engulhada a fons d'abissi

Per tres mila pams de priud!

Parièr, la nau ocitana
Sus la granda aiga del temps
Brantóla, truca e bassaca.
LB lenga s'esclafa a trós:
Dejà li fozon lo crós

Coma fusquet per Bizansa
Lus sabents son assemblats
Per discutir sans bric pauza
L'O, cora li fay bezonh
D'estre tildat o redond.

Sanon la lenga del pòple
Per fargar de l'estandard.
Pastant tot al meme mólle
Fan un parlar de mossus
Que digun compren pas pus.

Del temps, a bórd de Durensa,
De Garona, lo paizan
Pren vergonja de sa lenga;
E dejà, pèus apalus
Las dròllas parlon ponchut.

Un jorn, a la lenga mórta,
E mórta dumpey bon pauc,
Lus sabents fiers de lor óbra,
Vendran dire a cu lo mais,
De laus braves que non say!

E sul córs minjat dèus vermes
Jitarán a bels jaufats
Dèus fais d'etimolojia
C coetats e mots bastards
Malhats d'un flóc « estandard ».

Sabent qu'as fach de Bizansa?
Qu'as fach de ta nau, marin?
E la lenga, nóstra lenga
Maluros, que n'avetz fach?

Res pus se sab de Bizansa,
La nau es a fons de mar.
E nóstra lenga ocitana
L'an foitada al poiridier!

(Cuers, 4-7-1974)

SENTA ESTELA D'AVINHON

Aubanelenca de fèc,
Diga-me se vós, de bon,
Coma ió ponhar lo glazi?
Qu'ay pas trobat, de ta rassa,

Pel mej de tant d'omes a massa,
Un Mascle mais drut que tu.
Ió te sóni de Marsilha,
Respons-me dins aquest son
En ta grafia e dins ta lenga:
Un jorn nus fara bezonh.

S'es dich qu'an, en calque lèc
De pel róde d'Avinhon,
Festejat Róc o sent Blazi...
A part, s'an ajut de plassa,
Mès n'ay pas trobat bric trassa,
Qu'ajon fach al rescondut,
A la lesta, a la resquilha,
Un salut sans grand resson
A-n-d'un que fazia d'arenga
N'a cent ans en Avinhon?...

Diga-me, se tu lo sabes,
Lo nom que i an festejat?
Ay vist monde ataulejet
N'ay vist d'autres per carriera;
Mès ay pas poscut bric saure
Cu cós' qu'avian sepelit:
Diga-me, se tu lo sabes,
Aquel nom qu'ay pas auvit.

Es aital qu'avem memória
Dèus avis de nostre sang!
Sóna, sóna tóccassan,
Que vay morir nóstra rassa
D'en d'abórd que lus felibres
« Lus valents, lus majorals »
An perduda la memória
E coneisson pus Mistral!

MESTRES E MAJORALS

Ont son Mistral e Romanilha,
Aubanel, Tavan e Matiu
Que dins lor printemps aboriu,
Al solelh de May qu'escandilha,
Rampeleron per la Patria
Lus valents e lus majorals?

Eus qu'eron jóines, gais e libres,
Ont son passats lus prefachiers?
Ont son, ont son lus primadiers
Que se consacreron felibres
Dins l'arderor de lor joinessa
E dejà Mestres e Majorals?

Avian de sang, de Fe, de vóia,
Plens d'estrambórd e d'en avans,
Dins la flambor de lurs vint ans,
Afogats, sans crença e sans cróia,
Jos l'empenta de Senta Estela

Eron Mestres e Majorals.

Mes a virat, virat la róda:
Lo temps a fach clucar tant d'elhs!
Lo Felibrije se fay vielh;
Mais se dis qu'es pus a lo móda!
A mais de cent ans sus l'esquina
E sobecon lus Majorals!

Aorá, la cigala auturiera,
Se ganha a quatre cóps vint ans.
Anant de pauta, trantolant,
Plen de borra dins la naziera
E d'estopa dins las aurilhas,
Que son galants lus Majorals!

Fay plan pron, se pódon escrire
Res mas lor nom per far pairin;
S'un cóp per an, patin-cofin,
Sabon, sans zo se tróp far dire,
Dins un capel botar la fulha
Que farà naisser un Majoral!

Que fay? d'aver pus bona rauza,
S'avem pron d'alet, tant que sem,
Sans discutir per dire: — Amen.
E coma aquó, sauvem la Cauza,
Un cóp per an a Santa Estela,
Lus valents e lus Majorals!

La Fe crama la taulejada
E la batalha de Muret,
En levar nóstre gobelet
Contra Montfórt e sa Crozada,
Cada an, en dich as vencidoiras
La nus ganhon, lus Majorals.

Mes d'aquel temps, la róda vira
E la vita fay bel camin;
Dins sa jóina fórsa en fremin
Contunha d'avansar de tira
En rire deus vielhs que repapion
Lus Mestres e mais lus Majorals.

Nóstre póple se demezolha,
E la Rassa s'abastardis.
Lèu serém pus qu'un boiradis,
Pus mins qu'un brave tropel d'olhas.
D'aquel Póple e de la Patria
De que n'avetz fach, Majorals?

E la Lenga, la Lenga maire.
Del temps que votatz al capel,
La vielha Lenga es al raumel;
S'en vay a bassins de tot caire,
Que fazetz per que reviscòle,
Que fazetz Mestres, Majorals?

De mais serás vielh, las de viure,

De mais renegat te farás,
De mais franchimandejarás
E d'en pus mins saurás escriure:
En pus lèu, te passes pas pena,
Te farán Mestre e Majoral.

(Cuers, 26-10-1971)

AMARA QUANDAM DULCEDINE

A! qu'un ispre plazer, de mel e d'amargansa,
Se remembrar, solet, lo fadejar d'antán,
De l'antan trefolit a l'orgulh de vint ans,
Cora lo dól, al cól, vos sarra sa pezansa!

Cand la vita se beu coma un vin sans mesclansa
Que tot sembla planier dins un bonur cantant
Qu'al camin tróp florit avanssem de bon lans;
Dins un canton de l'ama estuchem la grevansa

Dèus espèrs sepelits e d'un raive perdut:
Al silenci del cúr, tot priud, al rescondut,
Atizem lo crussent d'una plaga endurmida.

Parièr coma un dolent amalint sa dolor,
Nus aimem de ninar la londana ferida
Qu'a l'ama, nus daisset qualque impossible amor.

(3-8-1943)

AS MAS UN CUR

La floreta de May que se ris al solelh,
Vodriá tojorn donar son alen pel la plana,
A l'abilha, son cur, son amistansa al grelh,
E balbar de plazer a l'ome que s'afana.

Més talèu que l'ivern balajarà del cel,
Lus retints de bonur, las nolentas aufiadas;
Lo brancun amudit será veuve d'auzel
E lo campestre nut florirá que de brada.

As mas un cur, fanton: ajès qu'un bel amor;
Cora a l'órt dels potons aurás fach ta culida,
Pren-te garda de pas n'escantir la luzor
A l'ivem del fadun e de la fe mentida.

MAN DE FEMNA

Sabi pus la fresca dossor
De mans de femnas sus mon front:
Cu me tornarà lo chalun,

D'aquela man tróp carida?

O man, tu qu'as lo freniment
De lais aletas d'un auzel,
Man linda que bresses lo cór
E que pórtes sosta a l'eime,

O man tant bona al dól crussent,
Man de femna, seda e joiel.
De tot bonur e d'estrabórd,
Ne ses la sórga e lo reime.

O man, cata de fals velor,
Tot ben m'engraunhes tant fons,
Cu me tomará ton chalun
O! man tant e tróp carida?

(Münster i.w.)

RAIVE D'ANTAN

Sey ennivolat de lena moflor
Que, m'envertolbant, m'ennaiga, e m'aliza,
M'espanta ravis de lum, de belor,
Me nina tot siaud e m'emparadiza.

Coma parpalhóls sus lais flors de May,
Semblant un boquet de lum e de flama;
Tot alatejant, e dos que non say,
Un dindin de bais me fernis a l'ama.

Un ventolet prim m'alena e m'estrenh:
Sey tot ferniguent de mila caresses;
Un esmay prigond, un esmay me pren
Que, me calinant, m'encanta e me bressa.

Dins son bressadis, lo rive d'antàn
Me torna viva la semblansa
Del bonur qu'anava cantant:

En far lo fat de ton pial qu'esparfalha,
Lo vent passa i escampilhant
Sa garbeta de flors d'aubralha.

Vezi treluzir ton negre viston
Ont lo solelh ris e flambeja,
E que l'amor s'en fay canton.

Ay! raive d'antàn que me farfalona!...
Mès dumpey, lo dól m'a botat
Tant de grumilhs a la pelona!...

(27-8-1942)

AS PAS POSCUT

Camina, camina
A la quista del bonur;
Camina mesquina,
Camina tojorn
Cridant la druda feror
Del fèc d'amor
Ay! que te carsina
Fera pelegrina,
La vita al det rufe e dur
Te maca e te clina.

De vana as sercat,
De vana as trevat;
As pas poscut bastir ton niu demèj lus ómes.
As pas jamais poscut
Aplantar ta corsa alassada
A l'assosta de l'abrassada
Promeza a ta joventut:
As pas poscut bastir ton niu demèj lus ómes.

De vana as parat
Tus dois bras tibats,
As pas poscut bastir ton niu demèj lus ómes.
De tus bras arreduts,
Tus bras pregarels en aussada,
De vana, as pregat la rozada
D'un tros d'amor perdut:
As pas poscut bastir ton niu demèj lus ómes.

Lo bonur que ris
Sempre te fujis,
Sempre mais enfachulhaire
E sempre mais fól.
Tot t'es amarun
Qu'as l'ama a sang e tot lo cur en dól.

Lus boissons florits
An nomás d'esquis
Per ton raive piveaire.
Cansons ni flaijóls,
Ni rajóls, ni lums
Te sabon pus prener dins lor envól.

Après l'abrassada
Que te raubet tota
Uroza e vensida,
Après l'enliassada
Que te daisset rota
E dezenflorida,
Fujiguet lo laire
Sans te mais sorire,
Te laissent, pecaire!
Blava coma lire,
E dezenluzida.

E ta carn torsuda,
Al dolun que crida,
Ay s'es esquissada!

E, maire menuda,
Maire adolentida,
Ay! per ta nizada
Avis pas de branca,
Avis pas de mossa:
Ellà! tot te manca;
Lo bonur t'escossa
E lo dól te brada.

E ton ama trampelanta,
Ama de reina e d'infanta
Ton ama, sans amaressa
Ellà! pura traïdessa;
De tant que se vól donar
A pas de cur ont nizar!

De dól en dól, de quista en quista,
Apezamentida,
Camines ta vida
Dins la senda trista,
En sercar de bastir ton niu.
De vana as conseguit l'amor demej lus ómes:
Pauróta sabis pas que l'amor era Diu!

(Soest, 18-10-1944)

LA FLOR ESPESSIGADA

Cand derm la pimpanela,
Emd tu n'aviay reivat
D'amor que mer jamais; l'amor en lum d'estela,
Me creziay pron l'aver trobat!

Tota brava ma rega,
Devia z'estre, creziay,
Florida tot de long, sans la fanga que pega;
E, paure grelh, ió li riziay.

Mon ama s'enebriava
Aus mots que me dizis;
Dins ton poton del œl, ma póta se banhava,
Puravi d'esmay, e rizis...

E te s'es enfujida
Coma al vent, la nivol;
E ió sey demorat sans cap pus d'enluzida,
Pus mins que glena pel rastolh.

—Enfant, de cant de larmas
A pas poire comtar,
Pagaris lo poton que t'en trigues pintar;
Quelas pótas, vey lais, sannon coma lais armas!
A! jamais dins sa man, l'i bótes pas ton cur,
Que te l'espotiriá coma un razin madur!

A! Diu te garde l'eime

Dèus enjinhs femenils!
Pren-te garda a la serp que liza jous brondilhs...
Per ió, n'ay pron patit per mais pagar lo deime;
Ay dejà tróp viscut, sabi tróp de l'amor,
Per me flocar d'aquela flor!

FEMNAS

Ay! son ben totais parierais!
A non pus, totais son falsas.
Lor amor tant coma fum
Dura pas mais qu'un rebat,
E dizon eternitat
Aimar lo temps d'una auvida;
E, borrelas de l'amor,
Culisson de flor en flor
Lo mel de nóstra dolor.

Rizerelais messorguierais
Menon la crussenta valsa
De la jóia e del dolun.
Vos prenon tot, a lor grat:
E cand vos setz tot donat,
E que lais crezetz vensidas,
Totas drudais de flambor,
Dejà d'autres aimadors
S'ebrisson de lor folor.

Guzais! guzais! fachulherais!
Falsas totais, totais garsas!
La felona de contunh
Empura, para sus bras
Aus ómes dezaudirats
De sa lassiva enluzida.
Mès, an tant aizit lus plors,
E flamba tant lor belor
Que ne sey sempre falord.

(Münster, i.w.)

TEMPLE MORT

Lo temple emmascaire
Portant mon pantay
S'aussava dins l'aire,
Tot róze e blanc dins la glória de May
Parier qu'un laus de vel solelh, jisclat
De tot l'ór blond dèus pilastres quilhats.

Dins lo siaud misteri
Del temple rossel
Qu'era mon emperi,
Jos l'esplendor dèus solennes arcels
Arcats sul lans dèus dois pilars bessons,

Lo brun, la luz jogavon d'a passon.

M'aimavi clinar,
Cand l'ora tindava
Lena dins mon cur,
Al coet mais escur
Que l'ombra dansava.

Aqui, de pregar
M'era una alizada,
Un tebie chalun:
De mon ama, al lum,
Era la montada.

Aorá i a temps qu'es mórt lo temple:
La vóuta, peira, a peira, a redolat pel sól,
E son jaguts lus blancs pilastres.
E lo sable expandis son suzari rossel.

De só qu'era mon temple,
Del laus a la beltat,
De l'imne a la luzor,
Del clam a l'amor, a la vita,
Res sobra pus que se quilhava.

Res mas una levada
Minjada a lais romecs,
Que lo raisse en ganhar
I apara, a son vivent misteri,
Lo misteri mórt de mon temple.

(Soest, 17-11-1944)

AMARESSA

Lo dól e lo malan an tustat a ma pórta,
An tustat a la pórta imensa de mon cur,
De mon cur las que pura e que se desconórta;
E s'alandet la pórta a la fred de l'escur.

Ay! pel lindal drubert son dintradais lais gremas
Que treblon mon viston d'una nebla de sang;
Son dintradais tanben lais ferais oras semas
Qu'en lor ronda longanha aclapon mon envan.

Lo langui m'es vengut, la dolensi me ponha
E l'ansier dolveros me frostis lo servel;
Ay! lo remembre uros me tórs e me jigonha,
Sempre la vita es negra e sempre fer lo cel.

Aorá pus res me ris, me bressa ni me canta;
Lo cel es sans rebats, la terra sans printemps;
Res non m'es luz, res m'abelis, pus res m'espanta;
Ma boca sans poton trejis l'amar segren.

Aorá vai dins la vita, atupit e sans vóia,
Sempre m' aprigondint en mon sorne amarun,

Marses qu'ay tot perdut, e l'esper e la jóia.
Sey pus qu'un paure tèt e sey pus qu'un brezun.

Un brezun que lo vent d'un alenat empórta
Viude despoderat, dumpey que dins l'escur,
Lo dól e lo malán, an tustat à ma pórtá,
An tustat a la pórtá imensa de mon cur.

CRENTA

Sey un mórt tot viu, al fons de son crós
Dins lo dezesper e dins l'espaventa,
De vana assajant de levar la lauza
Clauza.
Ay! tot tremolant de fred e de crenta
Sey un mórt tot viu al fons de son crós,
Jos la lauza.

Sey un glari mut que landa e s'en vay
En randolejent dins la bruma griza,
Lo long dèus fissons de ma preion greva.
Treva
Dolveroza, vau coma aiga que liza;
Sey un glari mut que landa e s'en vay,
L'ama greva.

Ay! me sey trachat qu'eri vielh subran,
Pecaire! ma pel es rimada
E lo suc m'es vengut tot blanc,
Ma jovensa s'es deramada.

D'un cóp era a vuey, una eternitat
A carrejat tant de temporas!
Sey arredut, m'en vau pautat,
Jos la raissa que me malcora.

Lo remembre d'antan, l'antán de benuransa
Que tot era canson, que tot era trelin,
Al fons de mon cur, me bóta verin.

Pecaire! que me dól a patir la mermansa
De tot só que siaguet mon clar viure d'antán
Trenat de bonur, e de bel semblans!

Ailás! ay póu! ay póu del vielhonje que gafa
E rima ma carn.

Ay póu del temps que passa e de l'ora qu'avansa
E que me blazis.

Mon Diu, ay póu de tot l'escantit que m'espera
Alay d'ara enans.

Tuts lus amics joials de ma druda jovensa
M'aurán óublidat.

Sey lo pres delembrat, seráy la blanca treva
Que cadun bandis.

Só que sobrava de joinessa
Bela pauza es escampilhat
Demèj tot só qu'es abalhat
D'un agre donman sans promessa!

Adiu lais cansons e l'amor,
Adiu l'estrambórd que rampela,
Adiu la jóia rizerela,
Adiu l'enavans, la baudor!

Ane romiu, carga ta biassa;
E tras lais romecs del camin,
Sans jey, sans fadun, sans amic,
Carreja ta vielha carcassa.

Sey un mórt tot viu, al fons de son crós,
Dins lo dezesper e dins l'espaventa;
De vana assajant de levar la lauza
Clauza;
Ay! tot tremolant de fred e de crenta,
Sey un mórt tot viu, al fons de son crós,
Jos la lauza.

VIELHUN

Coma fay bon viure al plen lum
D'una vita tota en pantay,
Dins la jovensa e lo masclun
Cora tot es que mes de May!
Tot canta, tot dansa, tot ris;
Tot es esper, gauj e beltat
Tot s'ablanta e tot espelis:
Lo bonur es eternitat!

O vita, vita de florun,
Tus plazers lus te culiráy,
Flor après flor e grun per grun,
Per me ne far garba de rais.
Tant que joventut m'acranis
Vóli viure en la claretat
Del bonur que me frenezis
Al fèc de mon sang desbondat.

Vóli jauvir ans que lo cunh
Del vielhonje frej, ay! ay! ay!
Me vengue tórser de son punh
Tot rimat, e sec que non say!
Ay! tota cauza demezis
E cora l'ora n'a virat
La quita róza se blazis
En cornatiol amadurat.

Cand tinda l'ora del vielhun,
Lus pials blanquits, branlant lo cay,
E tot lo còrs en tremolun,
Res es pus bon e res non play;
Ay! tuts lus razins son culits:
Adius panhers! Qu'una pietat!
La vita es sans res que luzis,
Lais femnas, sans polidetat!

Lus elhs cassidos, tot plorun,
La borra rufa coma tais,
Naz rajarel e servel crum,
Se trigossant de say, de lay;
Lus dets torsuts, enredezits,
Tot de bingóy, tot derencats,
Pecaire! que son estorrirts
Lus paures vielhs que van pautats!

A! vita, vita de clarun,
Apara-me, tant qu'estaráy,
De tombar dins un tal paurun!
Te vóli cantar mais que mais
Dins l'alegria esperpelit;
La mórt me prengue a bel brassat,
Demèj lais flors de May polit,
Davans estre aital dezondrat.

(2-3-1943)

VALAT

Cant me fay de temps, ellà! qu'auvi pus
Lo monde deus vius ni cantar ni rire?
Una eternitat, sans cap de relus
A vojat sus ió l'agre e lo delire.

La guerra e lo dól, coma bel valat,
D'un cóp era me dessepara.
Ay! dins mon eime trebolat,
Lo jeme crèis son onda amara!

Lo recórd d'antan, deus jorns alegrits,
Del prat tot de flors, del niu espelit,
Me dóna sonlèu e me fay jenjiv.

Conesseráy pus, m'en anant per órta
Dins ma desfortuna,
Rires ni trelins.

E sans un agach, tot razis ma pórtia
La blonda e la bruna
Passarán camin!

(23-1-1944)

AORA

Aorá qu'ay, grun après grun,
Fórsa après, tot delembrat,
E qu'ay tornat assemblar
Un pauc de saber tot fum;
Aorá que la vita dura,
Dól a dól m'a dich sa siensa,
Cora sarri la sapiensa,
Có's la mórt que me tafura!

Aorá que sabi lo lum
De l'amor escandilhat,
E coma cal s'adrallar
Per jauvir de son chalun;
Aorá que me seriá pura
La font de bona chabensa;
Lo temps per mala avenensa
Blanquis ma cabeladura!

O vanetat! ó dolun!
Ren non dura qu'a lhauzat.
Tórna lèu s'enrandissar
Lo camin del clar jentun!
Traita dralha qu'abonura
Mas lo ralve e l'enchaiensa!
O donmán, que ta jauvensa
Es dejà l'antán que pura!

(Münster i.w, 20-8-1944)

LA MORT D'UN MOSQUIL

Bestióla, me volis pas mal
Cand sès venguda de defôra
Per te pauzar sur mon trabalh.
De t'aver tuat, que m'en demóra?
Mas del defessi!
Coma t'ay tratat, se tresquessi,
Se porrià ben pron belèu que credessi!

T'ay tuada sans i aver soscar,
D'un fissat de pluma a ton ala,
Que t'es vengut, d'un cóp, trencar
Lo fial de ta vita jolala...
Un briu enguera,
As vonvoinejat ta mizera...
Sès mórt a ilas!... e sey pas en galera!

(Terrasson, 23-6-1924)

TOT PASSA E MER

Tot passa e mer! A pena espelida al printemps,
La flor passa pus lèu que prima:
Son baume freule, a raz de sima,
Es qu'un remembre mórt à l'alénar del vent.

L'irondela, coma sajeta passa e vay,
E de sa corsa esmiralhada,
Al pus naut de l'escandilhada,
Ren demóra de son envol: pas 'n quite ray!

Trasson, la brefonier, lais nivols a tropels:
Lo vent, dins sa fuja enrufada,
Ves qu'una secreta encontrada,
S'en vay, de per en lay, roncaire o cantarel?

Riviera, sôrga, riu, grand flume, raiólet,
L'aiga de contunh redóla;
Mès, de sa dessiza fóla,
Jamais tornarà pus miralhar nóstre endret.

Pas mais qu'una ilhauzada al crum d'un cel de fer,
Dura pas l'alba que punteja;
Talèu fay jorn, que nèt negreja,
E talèu espelits, lus printemps son iverns.

Enquera mais cochos passon lus ans crocuts;
De davans que l'aji culida,
Me rozicon tota la vida,
E me trobaráy vielh davans aver viscut.

(Münster i.w., 28-7-1944)

BRESSAIROLA DEUS MORTS

Dins la pleja e dins lo vent... nanon
Passa lo planhun crussent... nanon
D'un cant triste e bressaire.

Có's la bressairóla dèus mórts.

Ay auvit purar savent... nanon
Lus grands abets tot dolents... nanon
Dins la nèt sans esclaire.

Có's la bressairóla dèus mórts.

Ay auvit lo nius bruzant... nanon
Piutejar tot de nonent... nanon
E pregar brezilhaire.

Có's la bressairóla dèus mórts.

Al fregar calin del vent... nanon
Có's lo cantic esmovent... nanon
Que grelha del terraire.

Có's la bressairóla dèus mórts.

Poton del sol aus valents... nanon
Que dermon eternament... nanon
Sans un grumilh de maire.

Có's la bressairóla dèus mórts.

Dins la pleja e dins lo vent... nanon
Vay lo planhun condolent... nanon
D'un cant dos e bressaire.

Có's la bressairóla dèus mórts.

LA MORT DE L'ANSIEN

Plèu e fay negre nèt, defóra lo vent brama;
De jinolh raz del lèt, per lo darrier adiu,
L'ostalada en purar, bóta tota son ama
Dil pregat arderos que fay montar vès Diu.
Sintent venir la mórt qu'arriba à belais piadas,
Lo vielh a damandat son vestit de soldat;
Lo mazenta tot siaud de sais mans tant rimada!
Aus remembres d'antán sembla qu'a reviudat;
« Mon cór a pantaizat dins tu, fiera capóta
Cand lus cops de fuzilh me petavon pel naz,
Sans jamais me tirar la canson de la póta,
Tuts dois, per l'amperur, nus sem bien afanats.
Mon temps es acabat e lo Bon Diu m'apela;
Vóli morir plegat dins tus pans esquissats:
Lus aujes d'en amont, qu'alucon lais estelas,
Conesserán melhor lo vielh gronhard blassat.
E per nus far dintrar dins la bória eternala,
Nus vendrán alandar la pórtá de lor cel... »
Lo vielh, un darrer cóp, clinet sa testa pala:
Mórt coma cu s'enderm, un sorire peus elhs.

MORT

Per venir vielh, ne cal de marriment,
De sufriment, de dól, de cativier!
Ne cal de gremas e taben de torment!
Que de trigós e qu'un ispre mestier!
Ne cal de temps, de jorns e de sazons:
Cant de printemps e belèu mais d'iverns!
Dins l'entreluz d'un pauc de jóia clara!

Per saber lo monde e son marriment
A! ne cal segre e segre de sendiers!
Lo caminól se dreb coma un printemps;
La sorna mórt es mens qu'un fum laujier;
Delay l'órlus, dins la jóina sazón,
La vita en flor es un camin drubert
A serpinhejar dins la vida clara.

La dralha es longa e long lo marriment,
Gay es l'amor, tot d'ór e rizolier;
Lo monde ris al jovent que l'apren:
Cal estudiar de mes e d'ans entiers
Per saure lo cùr d'aver sais sazons;
E l'amor ven sus l'ala de l'esper;
E ven taben la siensa priuda e clara.

Cora creirém bandit lo marriment,
Qu'a fons saurém lo fermiguier
Que son lo monde e que son totais jens;
Un còp après la plondor dèus gaufiers,
Comtat lo sable e menat lais sazons,
Qu'aurém dondat lo cel e pezat l'er,
Que sans secret la vida serà clara;

Cora saurém triar lo marriment
Demèj la gauj, mesclats per l'Aversier;
Cand dessialarém jos lor vestiment
Dins lor negror, lais amas dèus falsiers,
Que poirém menar cadun per sazons,
Que saurém tot del monde dizavert,
Quicóm vendrà nus neblar l'ora clara.

Cand saurém tot: la gauj, lo marriment
Que meitats Dius, arderos meissoniers,
Aurém lo monde a nòstre mandament;
Cand mestrejant ómes e brefoniers,
A nòstre agrat virarán lais sazons;
Endonc la mórt vendra coma un sifer
Tot abraçar de la semblansa clara.

(26-3-1943)

DERM

Mormolant sa canson, lo vent
Que flaüteja
Bressa ta som tot siaudament
Dins lo dos balans de son armonia.

Derm, dermat, que, dercant dins lo clar,
Lo solelh daura
Ta blanca lauza de peirar
Que blanda, ilhauzant ton apoteózi.

(5-11-1943)

MORT DE TARDIERA

Tardiera! Dins lo ser un essir a bufat:
Lus dets givrats del vent an rufat lus castanhs.
Ensus la molsa imorozida
Bruzis la felha d'ór del brondilhun cufat:

Suzari dins lo bósc sorne e veuve de cants!
E la molsa es imorozida

Lus altres desfelhats jingólon dins lo vent,
Parant al fred del cel lor negre brancarun
Per una pregaria d'angóni.
L'ispra póu de la mórt, qu'avansa de nonent
A la sima dèus mars bóta son tremolun,
Per una pregaria d'angóni.

Mès quicom de viu sobra en l'albre cabornat,
Una saba que derm al jiton fruchivol;
La mórt del bósc es mas semblansa:
Sobra e vilha un esper que, tre printemps tornat,
Per la vita e la flor drubirá lo borrol:
La mórt del bosc es mas semblansa.

Aital de tot, pecaire, aital de ió parier!
Mon bonur, mon esbrand, ma gauj de parpalhól
Al revolun de la tempesta,
Un jorn se son blazits coma ilors d'amelier:
En joncada al camin, tot se cófis pel sól,
Al revolun de la tempesta.

Sembla que tot es mórt pel bosc desbrondilhat.
Mon cór crèda son dól coma un garric tot nut;
Ay la glassa e l'escur à l'ama;
E dins lo chot d'esglay que sey envertolhat,
Un estranhe non ren m'ensaila de tengut:
Ay la glassa e l'escur a l'ama.

Mès una saba derm al semblans de la mórt,
E l'esper caleljeja enguera jos la rusca:
La vita un cóp de mais se florirá d'amor.

PEL MEDRE AVENIDOR

Uros lus que son mórts comols d'óbras de vita,
Que, sans se revirar, buteron lor prefach.
Uros lo que s'enderm, un cóp l'óbra complida,
Arland de tant de grun que jitet a jaufet.

Uros lo que s'estira al siaud de la talvera,
Après lo seme drut e lo medre rossel.
Uros lo qu'es tombat en crozar lais gavelas,
Lus dets claufits de lum e lo solelh pèus èlhs.

Uros lo que s'en vay, juntant sais mans rimadas
Sus la garba ligada a redórta d'amor.
Uros lus que son mórts riches de lor suzor,
Partits lo granier plen e la terra abladada
Pel medre avenidor.

(Cuers, 1-7-1975)

© CIEL d'Oc – Novembre 2004